

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **H. H.** (dříve V. V.), zastoupen Mgr. Veronikou Ščukovou, advokátkou se sídlem Bráfova třída 764/50, Třebíč, proti žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Brně**, se sídlem Mozartova 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2024, č.j. 30 A 78/2022-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Veronice Ščukové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2022, č. j. SIN 13/2022-17 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný částečně odložil žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Odložení části žádosti se týkalo požadavku na poskytnutí informace: „b) Počet podaných stížností vězněných osob ze všech věznic, v nichž KSZ v Brně provádí dozor na výkonem VTOS s rozlišením konkrétních věznic a vyhodnocením stížností – důvodná/nedůvodná – za rok 2021 a za rok 2022.“. Žalovaný tak učinil poté, co žalobci

stanovil výši úhrady za poskytnutí požadované informace, avšak žalobce určenou částku ve stanovené lhůtě neuhradil. Ve zbývající části žádosti o informaci vyhověl a požadované informace žalobci poskytl.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který jí shora označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Předně připomněl, že rozhodnutí o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 informačního zákona nemusí být vydáno formou usnesení podle správního řádu, a současně, že v případě odložení žádosti o informace podle tohoto zákonného ustanovení není možno využít jako opravný prostředek stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona ani jiný opravný prostředek. Žadatel o informace se tak může bránit žalobou přímo ve správním soudnictví. Dále se zabýval výkladem neurčitého pojmu „*mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací*“. Je přitom na povinném subjektu, aby posoudil rozsah požadovaných informací. Pokud žádá úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, musí odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. Přitom zdůraznil, že v písemném oznámení o požadované úhradě musí povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tedy nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které (by) trvalo vyhledání informace, ale též je povinen náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívá. Tyto náklady musí být vždy reálné a nesmí sloužit k odrazování skutečných i potencionálních žadatelů vyžadovat informace.

[3] V rámci posouzení dané věci krajský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že ne všechny žalobcem požadované informace souvisely s činností státního zastupitelství, možnost rychlého vygenerování předmětné žádosti o informace by nadměru obvyklou zatěžovalo žalobcem oslovené státní zastupitelství, neboť ne všechny stížnosti vězňených osob jsou z hlediska dozorové činnosti státního zastupitelství významné a stížnosti vězňených osob mohou mít pouze kazuistickou povahu. Dodal, že za této situace nelze po žalovaném požadovat, aby byl schopen v rámci vnitřní databáze informaci samostatně evidovat či že by tato databáze musela nutně obsahovat funkčnost rychlého strojového vyhledání žalobcem požadovaných informací. Krajský soud též uvedl, že neměl důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného, že jeho informační systém ISYZ není koncipován a naprogramován tak, aby dokázal filtrovat údaje podle žalobcem vyžadovaných parametrů a vytvářet statistiky dle požadavků žalobce. Měl za to, že žalovaný přesvědčivě popsal limity fungování svého elektronického systému ISYZ.

[4] Krajský soud v řízení nepřistoupil k provedení důkazu sdělením Nejvyššího státního zastupitelství, zda a jaký elektronický systém evidence osob ve výkonu trestu příslušná státní zastupitelství v rámci výkonu dozoru vedou a dle jakých parametrů, a to z důvodu nekonkrétnosti tvrzení žalobce stran žalovaným zvolené možnosti vyhledávání požadovaných informací. Neprováděl pak ani další listiny připojené k žalobě, neboť jejich provedení považoval s ohledem na jejich povahu za nadbytečné. Uzavřel, že žalovaný dostatečně vyloučil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Dostál tak své povinnosti alespoň rámcově uvést, jaké jednotlivé úkony jsou

pokračování

pro vyhledání informace zapotřebí a kolik času na vyhledávání informace bude potřeba. Průměrnou dobu na získání a zpracování relevantních informací přitom nepovažoval za zjevně nepřiměřenou. Žalovaný dle krajského soudu nepochybil, pokud žalobcovu žádost o poskytnutí informací částečně odložil.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Předně odkázal na svoji žalobu, v níž vylíčil skutkové okolnosti, které ho vedly k podání žaloby. Samotnou kasační stížnost následně směřoval do výkladu neurčitého pojmu „*mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací*“ v kontextu skutkových okolností případu a na něj navazující nárok na úhradu vyčíslených nákladů na poskytnutí požadovaných informací. Odmítl argumentaci krajského soudu, dle níž by poskytnutí požadované informace žalovaného nadměrně zatěžovalo a že po žalovaném nelze požadovat, aby byl tyto informace schopen strojově vyhledat. Zdůraznil, že se jeho žádost o informace zjevně týkala jen stížností, které věcně spadají do působnosti krajského státního zastupitelství, a o kterých bylo z jeho strany meritorně rozhodováno způsobem důvodná/nedůvodná. Nešlo tedy o jakoukoli "stížnost". Dle jeho názoru žalovaným využívaný systém z principu obsahuje minimálně základní údaje o tom, že existuje určité podání vězněné osoby, které bude označeno názvem spolu s datem podání a také údaj o tom, jak bylo žalovaným o takovém podání rozhodnuto. Přitom by měly být k dispozici v elektronické podobě minimálně žalovaným vyhotovené dokumenty. Z toho důvodu není nutné žádné ruční vyhledávání ve spisech, jak tvrdil žalovaný. I pokud by se v systému či jinde v počítači prohledávalo všech 331 spisů, byl přesvědčen, že je vyloučeno, aby tato činnost zabrala 10 minut na spis. Tuto dobu považoval za zjevně nepřiměřenou. Navíc byl přesvědčen, že žalovaný musí tyto informace vyhodnocovat sám např. pro účely statistiky, přičemž za tímto účelem má jistě vytvořené podmínky (obdobně jako soudy či jiné státní orgány). Uzavřel, že zamítnutím žaloby se krajský soud dopustil nezákonnosti při řešení relevantních otázek pro své rozhodnutí. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popsal postup, jakým je nutné jednotlivé spisy projít a co je v nich třeba zkontrolovat, aby mohly být požadované informace poskytnuty. Zopakoval, že nedisponuje žádným informačním systémem s vlastnostmi předpokládanými stěžovatelem. Systém, který využívá, je zastaralý informační systém ISYZ, který se nijak nepodobá soudním systémům, jak mylně dovozoval stěžovatel. Pokud by snad žalovaný disponoval systémem, jak jej předpokládal stěžovatel, požadované informace by poskytl. Informační systém umí strojově vyhledat „stížnost“ jako opravný prostředek, nikoliv jako písemné vyjádření nespokojenosti vězněné osoby, natož aby byl dostupný údaj o důvodnosti stížnosti. Následně popsal postup, jakým bylo možné zjistit celkový počet 331 spisů, v nich by se stížnost mohla nacházet. Nejde tedy vůbec o jednoduchou činnost a průměrnou časovou dotaci 10 minut na jeden takový spis považoval za zcela přiměřenou. Byť jeho informační systém své vlastní dokumenty ukládá, manuální shlednutí každého spisu je přesto nutné, neboť písemnosti vězněných osob

nejsou do informačního systému skenovány, nýbrž se nacházejí u povinného subjektu pouze v papírové podobě.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

[10] Podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.*

[11] Podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. *poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*

[12] Předmětem sporu je otázka, zda byl žalovaný oprávněn žádat úhradu za poskytnutí informace, jestliže mohl dle stěžovatele informace prostřednictvím informačního systému bez problému vyhledat, a to i přesto, že by bylo k jejich vyhledání z důvodu tvrzené nedostatečné funkčnosti softwarového vybavení nutné mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Stěžovatel v kasační stížnosti setrval na názoru, že žalovaný požadovanou informací musí disponovat v rámci elektronického systému.

[13] K výpočtu částky stanovené k úhradě za poskytnutí požadovaných informací Nejvyšší správní soud připomíná, že jednou z výjimek svobodného přístupu k informacím dle informačního zákona je právě úplatnost mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Úplatnost souvisí s tím, že s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25).

[14] Nejvyšší správní soud je shodně s krajským soudem přesvědčen, že při odložení žádosti podle § 17 informačního zákona se musí povinný subjekt přezkoumatelným

pokračování

způsobem vypořádat s důvody, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. V písemném oznámení o požadované úhradě tedy musí povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tedy nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které (by) trvalo vyhledání informace, ale též je povinen náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívá (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25). Nestačí prostý odkaz na sazbu násobenou odhadem času, který vyhledávání informace zabere, neboť rozhodnutí, včetně výše stanovené úhrady, musí být přezkoumatelné co do důvodnosti, účelnosti a přiměřenosti vyčíslení úhrady. Povinný subjekt musí alespoň rámcově uvést, jaké jednotlivé úkony jsou pro vyhledání informace zapotřebí a kolik času na vyhledávání informace bude potřeba. Náklady vzniklé v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací musí být vždy reálné (byť ne zcela přesné) a nesmí sloužit k odrazování skutečných i potencionálních žadatelů vyžadovat informace od povinného subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42). Povinný subjekt přitom nemůže požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, pokud informací disponuje nebo má povinnost jí i bez žádosti disponovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46, č. 3848/2019 Sb. NSS).

[15] Shora uvedeným povinností žalovaný dostal. Přípisem z 16. 5. 2023, č. j. SIN 13/2022-3, žalovaný stěžovateli ve vztahu k bodu b) jeho žádosti sdělil následující: „Poskytnutí informace v rozsahu takto položené otázky je spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáním v celkovém počtu 331 spisů, v nichž se může za vámi sledované období nacházet stížnost vězněné osoby, která musí být následně vyhodnocena, zda je důvodná či nikoliv a z jaké věznice. Vyhledání konkrétního spisu a zjištění všech požadovaných informací zatíží administrativního pracovníka povinného subjektu dle kvalifikovaného odhadu dobou cca 10 minut na jeden spis. při počtu 331 spisů jde o časovou zátěž cca 3310 minut (10x331), tedy více jak 55 hodin. Dle § 4 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 286/2011-OT-OSV ze dne 17. 7. 2011 je výše úhrady za každou hodinu vyhledávání informace stanovena částkou 200,- Kč. za 55 hodin jde o částku 11.000 Kč.“ Žalovaný rovněž stěžovatele vyzval podle § 17 odst. 1, odst. 3 informačního zákona k úhradě nákladů ve stanovené výši za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

[16] Zdejší soud souhlasí též se závěrem, že stěžovatel neuvedl konkrétní tvrzení týkající se jiné faktické možnosti vyhledání jím požadovaných informací, než jakou by žalovaný zvolil. Jeho argumentace se omezila výhradně na to, že žalovaný z povahy věci musí disponovat automatizovaným informačním systémem, který je schopen jím požadované informace strojově vyhledat. Žalovaný vyhledávací možnosti stěžovateli řádně vysvětlil a ve spisu odpovídajícím způsobem doložil.

[17] Pro posouzení sporné otázky je klíčové hodnocení oprávněnosti užití institutu úhrady za „mimořádně rozsáhlé vyhledání informací“ ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Odborná literatura k výkladu daného ustanovení dovodila, že „je třeba vždy přihlížet k podmínkám konkrétního povinného subjektu“, přičemž „mimořádnost vyřizování konkrétní žádosti o informace může být dána různorodostí požadovaných informací, jejich stářím (a s tím spojenou obtížnou vyhledatelností) apod.“ (JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář*. 2017. Wolters

Kluwer. Dostupné v systému ASPI). „O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se ... bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledávání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 2016. Praha: C. H. Beck, str. 1020). Obdobně se k výkladu daného ustanovení staví i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba přihlídnout i k povaze požadovaných informací a poměrům povinného subjektu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25). O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016-32).

[18] S ohledem na výše uvedené tedy bude vždy na povinném subjektu, aby se v kontextu konkrétních okolností podané žádosti především důkladně zabýval tím, zda vyhledání požadovaných informací bude „mimořádně rozsáhlým“ či nikoli, a to v souladu se smyslem § 17 informačního zákona, který představuje omezení ústavními přepisy zaručeného práva na informace. Jak vyplývá ze správního spisu v nyní projednávané věci, stěžovatel požadoval informaci o počtu podaných stížností vězněných osob, přičemž tyto stížnosti se vůbec nemusí týkat dodržování právních předpisů. Předmětem dozoru státního zastupitelství v uvedených místech je přitom vždy pouze dodržování právních předpisů. Informace požadované stěžovatelem však tuto činnost přesahují. Dle vymezení žádosti o informace se mohlo jednat o jakoukoliv stížnost, která nutně nemusela přímo nesouviset s činností státního zastupitelství, kde by v úvahu připadal postup ve smyslu § 16a odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále též „zákon o státním zastupitelství“), podle něhož platí, že není-li vyřízení podání v působnosti státního zastupitelství a k jeho vyřízení je příslušný jiný státní orgán, státní zastupitelství, jemuž bylo učiněno, neprodleně podání zašle tomu, kdo je učinil, a vyrozumí ho podle povahy věci o tom, na koho se má obrátit; jestliže z obsahu podání příslušnost nevyplývá a jeho obsah zjevně nesouvisí s činností státního zastupitelství, státní zastupitelství o tom vyrozumí toho, kdo podání učinil a podání založí.

[19] Zdejší soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že by možnost rychlého vygenerování předmětné žádosti o informace nadmíru obvyklou zatěžovala stěžovatelem oslovené státní zastupitelství, ne všechny stížnosti vězněných osob jsou z hlediska dozorové činnosti státního zastupitelství významné a stížnosti vězněných osob mohou mít též pouze kazuistickou povahu. Nelze proto dovodit, že by požadovaná informace měla pro žalovaného dosahovat takového významu, aby ji byl schopen v rámci vnitřní databáze samostatně evidovat či že by tato databáze musela nutně obsahovat funkčnost rychlého strojového vyhledání stěžovatelem požadovaných informací. Nic rovněž nenásvědčuje tomu, že by žalovaný uměle vytvářel bariéry stěžující přístup k požadovaným informacím. Žalovaný není povinen vést statistiky v podobě požadované stěžovatelem, ani není povinen disponovat vnitřním systémem, který by fungoval způsobem, jakým tvrdí stěžovatel. Ani zdejší soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného, že jeho informační systém

pokračování

ISYZ není koncipován tak, aby dokázal filtrovat údaje podle stěžovatelem vyžadovaných parametrů a vytvářel statistiky dle požadavků stěžovatele.

[20] Žalovaný svůj postup určitě, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem obhájil a přesvědčivě popsal limity fungování elektronického systému ISYZ. Sdělil, že k poskytnutí žádané informace je potřeba „osobního načení“ všech spisů, v nichž je evidována jakákoliv stížnost vězněné osoby. Nemusí se tak nutně jednat o stížnost jako opravný prostředek, ale o jakoukoliv jinou mimořádnou událost vyjadřující nespokojenost. Nadto je třeba stejným způsobem vyhledat, zda taková nespokojenost nebyla vyřízena bez věcného vyřízení jen podle § 16a odst. 3 nebo odst. 4 zákona o státním zastupitelství a teprve zbylé stížnosti posoudit dle požadavku stěžovatele. Takových spisů je 331.

[21] Lze shrnout, že tím, v jaké situaci již naplňuje vyhledávání informací z vnitřních informačních systémů povinných subjektů předpoklady „*mimořádné rozsáhlosti*“, se již judikatura správních soudů opakovaně zabývala. Již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 326/2016 se také týkal žádosti o informace, které povinný subjekt nebyl schopen na základě svého programového vybavení poskytnout (systém neobsahoval funkcionalitu pro jejich získání). K vyřízení žádosti zde povinný subjekt přistoupil tak, že zadal naprogramování nové funkcionality, která by umožnila informace poskytnout, a požadoval úhradu za čas programátora. Odlišnými okolnostmi se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46, kde šlo o informace o průměrné délce odvolacího řízení, které povinný subjekt neměl v požadované podobě evidovány. Spor se v dané věci týkal poskytnutí souhrnné informace zpracované na základě dostupných dílčích informací. Poukázat lze rovněž na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudem ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS. Zde povinný subjekt vůbec neevidoval informace, které podle soudu evidovat měl a žádosti o informace následně zamítal s tím, že se jedná o informace, které by musel nově vytvořit.

[22] V projednávané věci množství spisového materiálu ve spojení s povahou požadovaných informací, kdy je třeba projít každý jednotlivý spis, identifikovat a následně shromáždit požadované informace, je s to odůvodnit závěr žalovaného, že jde o vyhledávání mimořádně rozsáhlé, vyžadující určitou časovou dotaci. Rovněž průměrná doba na získání a zpracování relevantních informací – v dané věci 10 minut připadající na prostudování spisového materiálu k jedné věci, není zjevně nepřiměřenou ani úmyslně odrazující. Žalovaný při vyčíslení nákladů provede pouze přibližný (ospravedlnitelný) odhad časové dotace, kterou ke shromáždění a následnému poskytnutí informace bude potřebovat. Potřebný čas přitom může být u jednotlivých spisů variabilní. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou ani námitku spočívající v nepřiměřenosti stanovené průměrné časové dotace na projití jednoho spisu a s tím spojeného vyčíslení nákladů na vyhledání informací žalovaným.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Jeho argumentace odpovídá právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. např. § 109 s. ř. s.). Z uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovené zástupkyni, Mgr. Veronice Ščukové, se ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznává odměna za zastupování spočívající v jednom úkonu právní služby, kterým bylo písemné podání ve věci samé - podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, částka 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 3 400 Kč. Zástupkyně stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2025

David Hipšr
předseda senátu